

opusdei.org

Varför jag blev assisterande numerarie

Yukiko Kojima kommer från Kyoto i Japan. När hennes familj flyttade till Pamplona i Spanien, lärde hon känna Opus Dei och bad om att få bli upptagen som assisterande numerarie. Vi har frågat henne om hennes utveckling, och hur hon ser på betydelsen av hushållsarbetet.

2008-12-23

Sedan när tillhör du Opus Dei, och hur kom du i kontakt med Verket?

Den 11 okt. 1996 beslöt jag mig för att gå med i Opus Dei. Ett år tidigare hade jag blivit katolik. Verket lärde jag känna genom mina bröder, som studerade vid Colegio Irabia, ett kooperativt verk under Opus Deis ledning i Pamplona. En av dem gav mig en video om utbildningscentra, i vilka man arbetar praktiskt och samtidigt kunde man studera. Det gillade jag, och från och med november 1995 började jag på avdelningen för hushållsekonomi vid Colegio Mayor Goimendi, Navarras universitet. Genom människorna där upplevde jag Verkets anda och upptäckte också, vilken betydelse de hushållsekonomiska avdelningarna har för Opus Deis centra.

Vad var det som drog dig till Opus Dei?

Det jag mest lade märke till är, att man helt klart kan ta sin kristna tro på allvar genom att man mitt i vardagen är helt nära Gud och därigenom hjälper många människor att själva upptäcka denna väg.

Varför bad du om att bli upptagen som assisterande numerarie?

Jag upplevde, att Gud kallade mig. I början lade jag inte märke till hur viktigt hushållsarbetet är. Jag hade aldrig kommit på idén att yrkesmässigt ägna mig åt det, för det var ett andra klassens jobb för mig. Jag ville bli konstnär som mina föräldrar eller ha ett yrke, där jag skulle kunna göra nytta för andra, t.ex som läkare eller lärare.

Jag hade väl på något sätt länge klart för mig, att familjen spelar en utomordentligt viktig roll i en människas liv, och att ingen yrkesmässig karriär kan jämföras med denna utmaning. Å andra sidan

förstod jag redan från början, att Opus Dei är en familj i enlighet med Guds vilja, och att man ger denna familjeatmosfär vidare till alla. Och att en familj behöver ha ett hem, ett eget hem. Jag insåg också, att jag nog vore lämplig att bli assisterande numerarie och ägna mig åt skötsel och förvaltning på Opus Deis centra.

När jag än en gång funderade över vilket yrke jag skulle välja, som också innebär en direkt tjänst för människorna, tog jag djupt intryck av Jesu ord: ”Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna...” Och jag tänkte, att jag nog bara sökte en tjänst i min smak, något som utåt sett kunde vara mer betydelsefullt än en tjänst, som för många framstår som rätt undanskynd och enkel. Och jag förtröstade då på Gud och på Verket.

När jag redan tillhörde verket, studerade jag först för att bli lärare.

Jag valde en högskoleutbildning för att få en så stor allmänbildning som möjligt och bredvid kunna göra min specifika och praktiska yrkesutbildning. Dessutom tog jag på den tiden också pianolektioner.

Hur skulle du beskriva hushållsarbetet?

Det bästa med mitt jobb är, att jag genom det skapar en plats för rekreation för de andra. Folk ska kunna känna, att de trivs hemma och tillsammans med varandra och samla kraft för att med ny energi ge sig ut i gatuvimlet och gå till sitt arbete. Med kärlek och självövertvinnelse kan du ge mycket glädje och uppnå, att de andra uppskattar de små enkla sakerna. Det är ett arbete, som får de andra att må gott, men som man knappast lägger märke till. Det är som med vattnet eller luften: i normala fall tackar vi inte för såna saker, men om

vattnet eller luften någon gång skulle börja slut...

Ibland tycker man, att det är ett jobb, som inte har särskilt stort värde, eftersom inget handgripligt kommer ut av det, och för att det verkar vara så rutinmässigt: du städar hallen och ändå blir den snart smutsig igen; du lagar mat, och om en halvtimme är det uppätet, som du lagt ner så mycket jobb på. En bok, som någon skrivit, står däremot som något konkret i bokhyllan. En tavla utsmyckar ett rum eller hänger på ett museum, och generationer kan beundra den. Men å andra sidan finns det också i sådana sysselsättningar en viss enformighet. Det hänger ihop med det ständiga uppreandet av samma utövande. Därför måste du själv vara den, som genom ditt sätt att arbeta, ger yrket ett anseende. Man måste och kan alltså försöka att åstadkomma ett verkligt utmärkt jobb.

Är det för dig ett arbete med framtidsutsikter?

Det kommer alltid att vara ett nödvändigt jobb. Det beror på, hur varje människa ser på sig själv, om man är medveten om sin egen värdighet och vilken ställning man tillskriver sig själv i den egna familjen. För en kvinna är hushållsarbetet i det egna hemmet avgörande av hur mycket hon älskar sin man och sina barn, och hur övertygad hon är om, att hennes familj är det viktigaste på jorden. Då blir det i motsvarande grad viktigt för henne att investera tillräckligt med tid och kraft i hemmet och på sin familj.

Det vore verkligen synd, om hushållsarbetet i den egna familjen bara kunde motiveras, om man får betalt för det. Å andra sidan förtjänar detta yrke en god ersättning och ett lämpligt

erkännande i samhället, för det för med sig något mycket väsentligt för samhället. Det ser till, att en familj fungerar. Andra arbeten i hemmet blir ju bra betalda, helt enkelt för att de är nödvändiga: skötsel, underhåll, reparationer, inredning osv. I all synnerhet borde det ju egentligen också gälla hushållsarbetet, för det är ju absolut nödvändigt för hälsan och för personligheternas utveckling och den sociala kompetensen i en familj.

Man måste i samhället driva insikten om att hushållsarbetet är ett reellt yrke och skulle inte avfärda det som en börda för en familjs budget.

Denna insikt behöver stöd på många olika plan, från nationella och internationella organisationer, från regeringar osv.

Men det kommer ändå alltid att finnas arbeten, som utförs av kärlek och inte bara på grund av att man tjäna något på dem. Den personliga

tillfredsställelsen för den, som utför dem i frihet och i kärlek, blir i själva verket obetalbar.

Hur förhåller sig folk i ditt hemland Japan till hushållsarbete?

Senast jag var där var för ett år sen. Historiskt sett hade familjen för oss japaner ett stort värde, genom att rika kulturella traditioner togs till vara för att göra hemmet trivsamt och fördes vidare från föräldrar till barn, t. ex Ikebana-konsten. Idag har folk nästan alltid bråttom och är upptagna av vad som ska göras härnäst och äter *fast food*. Det är inte annorlunda än i andra länder runt om i världen.

Jag skulle tycka det vore fint, om man i Japan åter kunde upptäcka meningen och värdet med att sköta det egna hemmet. Det tycker jag är jätteviktigt för dagens människor och värt att sträva efter. Man skulle ägna mer tid åt detta arbete, t. ex att

förbereda måltiderna, som inte bara är näringsriktiga utan är en del av vårt kulturella arv, och som skulle bidra till att föra familjemedlemmarna och vännerna närmare varandra.

Vilket inflytande har den helige Josemarías budskap på ditt arbete?

Genom honom har jag mött Kristus och har lärt mig att umgås med Honom. Dessutom har jag genom den helige Josemaría upplevt värdet av vardagens helgande. Han är för mig en storartad förebild i tjänstvillighet.